

СТЕФАНИ ТРИП

ОТКРИВАНЕТО НА ЗЕМЯТА

Превод от английски: Александър Хрусанов, —

chitanka.info

Откриването на Земята би могло да мине незабелязано. Би могло нищо да не означава. Скитници биха могли много пъти да се докосват до Земята и никога да не се сетят да уведомят Вселената. Някой пътник може да дойде и да си отиде, да остави подарък, който ще остане навеки неразбираем и загубен.

Соло навлезе в бледосинята атмосфера на Земята. Насочваше внимателно малкия си космически кораб през горещата синя светлина. Когато доближи повърхността, цветната температура се измести от синята ивица към дългите хладни лъчи на червения обхват. Приземи се сред необичайния червен прилив на слънчевата светлина.

Соло лежеше сгушен в малкия си кораб, както дете би могло да се сгуши в яйце. Тялото му беше беззащитно и чувствително спрямо цвета на светлината и той лежеше блед и хладен, сякаш обвит в червен целофан.

Беше късно следобед към края на лятото на 1963 г. Корабът се разтвори и Соло стъпи върху червената пръст на Южна Каролина. Наоколо беше спокойно, съвсем тихо — като червен прах. Хълмовете бяха загладени, с меки форми и запуснати от възрастта, оставени да загинат сами като стари кучета.

До кораба на Соло лежеше ръждясало със заострени краища шаши на захвърлен автомобил. Малко по-далеч, оттатък мекия червен прах на двора се издигаше малка къща, построена от изкорубени дъски и нагънати ламарини. От блясъка на метала го заболяха очите и Соло погледна встрани.

Тъй като нямаше кой да го гледа, Соло едва се открояваше сред светлината. Беше блед и призрачен като странна дълбоководна риба. Само пламтящите му металнозелени очи и поддържащите живота му течности, които циркулираха в тялото, го издаваха, че е смъртен и уязвим.

Соло нямаше друг дом освен малкия космически кораб. Духът му принадлежеше на раса бледи цигани, но той самият не

принадлежеше на никого. Соло беше не поет, а поема. Не беше художник, а картина. Стройната му прозрачна форма не принадлежеше на никого и принадлежеше на всички.

Всъщност той беше търговец. Имаше един подарък, който да даде в замяна на форма и облик за себе си. Подаръкът представляваше металнозелено яйце, блестящо като окото на пантера. Вътре в яйцето се побираше Вселената. Нероденото дете на Соло.

Соло зачака край кораба някой да дойде. Малкият космически кораб лежеше нагънат на малка прозрачна купчинка. Не приличаше на нищо. Нямаше мачти или корпус, но въпреки това беше истински платноход, движеше се с тънкото си платно, изпълнато от постоянната енергия на светлината. Сега лежеше неподвижен, подобно на паяжина, захвърлена на земята. Само докосването на Соло можеше да го съживи.

Соло чакаше. Притисна ходилата си в топлия червен прах и заоглежда околността. Остави червената светлина да къпе кожата и очите му и зачака формата и веществата на това, в което щеше да се превърне.

Когато чу първите звуци на нещо, което се приближаваше, червената слънчева светлина бе избледняла до чисто бледосиво. Щурци и жаби бяха започнали да се обаждат. Мулето се зададе по твърдия черен път, като главата му се клатеше надолу-нагоре в такт с потропващите копита. Зад себе си мулето теглеше старинна каручка, която скърцаше и се полюшваше върху големи дървени колела, пристегнати в желязо.

Каручката и мулето се приближиха, сякаш скитат безцелно, сякаш пътят случайно е попаднал под колелата. Каручката беше построена от същите изкорубени дъски като къщата, части от счупено дърво, което е било друго, а сега бяха закупчени една върху друга, за да създадат нещо използваемо без форма или красота, дори без достатъчно воля, за да се разпадне.

В предната част на каручката, високо върху тясна седалка, се возеше нахално жълто куче, привързано здраво за един изпусталял стар негър.

Всички те се приближиха заедно като едно цяло, ръката на стареца приплясваше меките отпуснати юзди, а рамената му бяха сгърбени от подскоците на търкалящите се жезла. Каручката и мулето

си приличаха, възкресени стари изкорубени дъски, а мулето отдавна посърнало като мъртво същество, извадено от морето, приближаваха се като едно цяло, старият негър и кучето с жълта козина.

Соло стоеше неподвижен и наблюдаваше как каручката премина през двора и спря сред облак прах. Когато каручката спря, настъпи пространствена тишина. После едно от дългите уши на мулето климна към Соло.

Внезапно кучето скочи буйно от каручката. Когато то се впусна през двора към него, Соло остана на мястото си, блед и несигурен. Кучето се беше нахвърлило с ужасяващо настървение, но легна в краката на Соло. Жълтото куче си бе намерило приятел. То отскочи и затанцува за Соло с вирната опашка и изпружени крака.

Накрая старецът сякаш ги забеляза. Викна на кучето:

— Хей, куче. Остави момчето.

Кучето се втурна да обикаля къщата, подлудяло от радост. Старецът продължи да сваля сбруята от мулето и не обръщаше внимание на Соло.

Соло се приближи към стареца. След като викна по кучето, старецът не го погледна повече. Той бе видял гладно момче с прашнокафява кожа. Нямаше нужда да го гледа повече.

Сбруята падна на земята около мулето. Но отпечатъците ѝ останаха — сбруя от дълги, тънки линии по тялото на мулето, където кожените ремъци бяха белязали кожата. Старецът изтърка мулето с голи ръце. Неговата кожа беше също така набръчкана и бляскавосива като кожата на мулето. След като го изтъркаха, мулето се отдалечи. Също като стареца то не обърна внимание на Соло.

Старецът тръгна към вратата на къщата, но не влезе вътре. Пантите на вратата бяха счупени и тя беше опряна отстрана на къщата. Старецът седна на прага. Опъна крака в праха и от джоба на панталона извади нещо малко и лъскаво. Седя дълго там, като го държеше стиснато в ръка, докато мракът се сгъсти около него.

Соло скръсти крака и седна в праха на сред двора. Потърка с ръка главата си. Усети някакво килимче от топла, прашна коса. Кучето бе хукнало нанякъде и той зачака заедно със стареца. Той не му направи знак да си върви.

Накрая старецът разтвори ръка и показа малката устна хармоника, която лежеше върху дланта му. Докосна я до устните си.

Малката хармоника, стисната в двете старчешки ръце, запя.

Соло седеше омаян. Забрави новопридобития си гладен стомах. Забрави всичко освен малката хармоника, скрита в ръцете на стареца. Стана много тъмно, но Соло продължи да наблюдава как самотните звуци се изплъзват през пръстите на стареца.

Накрая заради това, което бе направил от него старецът, Соло започна да трепери от глад и изтощение. Старецът разбра. С едно-единствено движение той пхна хармониката в джоба и изчезна през вратата. Вътре, сред мрака, запали петромаксова лампа. Чорапчето хвърли жълтеникава, примигваща светлина, която подскочи през вратата към Соло.

Тогав старецът застана сред светлинните пламъци.

— Момче. Ти тук, момче? — рече той.

Соло скочи на крака и отвърна:

— Да, сър.

— Влез вътре, момче. Можеш да преспиш тук.

Соло прекрачи дъската, която отделяше вътрешността на къщата от двора. Лампата тихичко съскаше. Подът беше от същата червена пръст, която покриваше двора. Старецът постави две паници на масата. Седнаха двамата край масата и ядоха студен фасул.

Соло наблюдаваше стареца в светлината на лампата. Очите му бяха дълбоки и черни като пещери. Не отразяваха светлината. Нещата, които влизаха в тях, никога вече не излизаха.

Старецът насипа малко фасул в една паница и я остави навън край вратата. След това прекоси стаята до одъра. Седна, но ръцете му се движеха неспокойно.

И ръцете на Соло не бяха спокойни, затова ги пхна в джобовете на панталона. Старецът повдигна рамене, измърмори си нещо и наля чаша вода на Соло. Нещо изтропа под ръката му върху масата. Когато отдръпна ръката си, там остана малката хармоника.

— Хайде, момче. Прогаря дупка в джоба ми, като ме зяпаш през цялото време — каза той.

Соло остана поразен от силното желание на ръцете му да вземат хармониката. За първи път я виждаше как изглежда. Дървените преградки, които разделяха звуците, бяха още влажни и надути от свирнята на стареца. Върху бляскавата метална плочка пишеше „М.

Хонер“. Соло я сграбчи, но ръката му не беше достатъчно голяма, за да я покрие като ръката на стареца.

Соло се захили.

— Гореща е — рече той.

— Да, сър — отвърна старецът. — Прогори дупка в джоба ми.

Той тържествено издърпа джоба си и показа дупката на Соло.

И така през тази нощ Соло остана в къщата на стареца и свири неговите песни. Знаеше, че прави грешка. Грешеше, защото през цялото време в космическия платноход песните на стареца нямаше да са с него. Но ръцете му държаха малката хармоника, също както бе видял да я държи старецът, гледаше как самотните звуци се плъзгат между собствените му пръсти и забрави, че прави грешка.

Старецът беше взел одеялото от одъра и го бе постлал на пода за Соло. Когато Соло свърши, старецът лежеше на одъра с лице към тавана. Старецът не каза нищо и Соло остави хармониката на масата. Легна на одеялото с дрехите и обърна лице към тавана.

Чуваше се само съскането на лампата, а после старецът заговори:

— Ти си добро момче — каза той. — Добро момче.

Старецът намали пламъка на лампата. Стаята стана по-малка и по-тъмна, после настъпи мрак. В мрака Соло се вглеждаше в привиденията на миналите събития. Чу старецът да се приближава към одеялото. Почувствува ръбовете на хармониката, когато я притисна в дланта му.

— Тази хармоника не я бива. Издухана. Ръждясала. Не я бива. Вземи я, момче.

Устните на Соло го боляха от търкането по малките дървени преградки. Не можеше да говори.

Старецът продължи:

— Аз ще си купя нова. Два долара. Чисто нова.

Беше много тъмно. През отворената врата над Соло полъхна чист, влажен въздух и той заплака. Плака, докато заспа, без да разбере дали плачеше той, или момчето на стареца.

Много преди да изгрее слънцето, Соло излезе от къщата и затича по хълмовете. Жълтото куче се бе върнало, подскачаше възбудено от желание за ласка. Жълтото куче притисна рамо до рамото на Соло и двамата тичаха заедно. Соло тичаше с дивите си зелени като на пантера очи, тичаше като приятел на кучето.

Рано сутринта старецът се събуди пръв. Ранната светлина, която нахлуваше в къщата, беше сива, хладна и влажна. Соло лежеше, свит върху одеялото, продължаваше да спи, докато старецът се движеше из къщата. Веднъж старецът погледна лицето му, клепачите на очите му, затворени и тайнствени.

Тихо запали с вестник и подпалки огън в печката. Напълни тенджерата с вода и я постави върху печката, за да свари овесена каша. Докато шеташе, ръката му понякога бъркаше в джоба.

Той не яде. Погледна как спи момчето и излезе да доведе мулето.

Прашната червена светлина по кожата му събуди Соло. Той застана на прага и загледа как изгрява слънцето. Дворът беше празен. Каручката я нямаше. Тъй като никой не го гледаше, Соло беше много блед, с цвета на слънцето. Постоя кротко на прага, докато първата топлина на деня започна да се надига от земята.

Старецът беше поставил чиста паница на масата за него. Върху печката имаше тенджерата с топла овесена каша. Соло прекоси стаята до одеялото, върху което беше спал. Взе хармониката и я стисна здраво в едната си ръка.

Седя върху одъра на стареца до следобеда. Блестящият подарък на стареца остана в стиснатата му ръка. Малката хармоника беше студена и странна. Той не я погледна, нито я доближи до устните си. Накрая отиде до масата, направи каквото трябваше и остави подаръка, който имаше да подари.

Вечерта старецът се върна. Той не потърси момчето. Кучето остана край него, докато изтри мулето. Старецът отри ръце в панталоните. Ръцете му непрекъснато бъркаха неволно в джобовете.

Запъти се безцелно към къщата. Запали лампата и я напопа, докато заблестя с бял пламък. Чистата паница беше още на масата. Момчето не бе оставило белег в къщата му.

Тогавя видя, че на масата има още нещо. Малката устна хармоника, а до нея беше облегло малко металнозелено яйце. Черупката му имаше цвят, какъвто не беше виждал, и той лекичко го залюля в дланта си. Вътре в него сякаш пламна зеленикав пламък.

За втори път през този ден старецът запали огън в печката. Постави яйцето в средата на паницата върху масата. Пламтящото зелено яйце остана в паницата като самотно око на пантера. Вътре в яйцето беше Вселената.

Старецът взе яйцето и го счупи в ръба на един железен тиган. То бърже се опържи и старецът хапна първия си зальк за деня.

Малко по-късно старецът взе хармониката от масата и седна на прага. Засвири към тъмните хълмове и тъмното небе. Той искаше момчето да го чуе.

Публикувано в списане „Наука и техника“, брой 23/1974 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.